

men hvor kan man dog tro, at noget saadant kan være afgørende for Forholdet mellem de to Lande? Nej, vi har altid set med et lille Smil paa hinanden, vi har spottet og spøget. I den allerfineste Form er det vel sket i Richardts bekendte Digt, hvor han skildrer de tre nordiske Landes Forskelligheder gennem deres Skovtræer, det stikkende, det mægelige, det pyntelige, Naaetræet, Bøgen og Birken. Men dette var nu kun Indledningen til det Ærinde, som det ærede Medlem virkelig havde, thi det vilde jo ikke være muligt for et Medlem af det ærede konservative Parti at udtrykke sit Ønske om en dansk Samling i en Sag uden at aflægge et Besøg hos det radikale Parti eller et Blad, der støtter det radikale Venstre; det vilde være utænkeligt. Ikke saa snart har man fremstillet, hvor skadeligt det er at nedsætte sig selv overfor Omverdenen, før man selvfølgelig gør det. Det ærede Medlem tog fat paa en Teateranmeldelse i Bladet „Politiken“ og angav den som Udtryk for et særlig dansk Vid eller et særlig dansk radikalt Vid. Det drejede sig om, at Overretssagfører Stensgaard i „De Unges Forbund“ blev spillet paa Norsk, og det hed i Artiklen, at en saadan stortalende Person kunde umulig være dansk, han kunde ikke andet end være norsk. Jeg maa sige, at denne Udtalelse er efter min Mening ikke Spor af Udtryk for noget dansk Vid, den er meget grovere i Tonen end det danske Vid, den ligner langt mere den grove Tone, hvori Overfaldene i den konservative Presse paa Norge udtrykker sig, om end den maaske er lidt fikserer turneret. Med Hensyn til dette har Norge taget en meget passende Retorsion, og dermed havde man kunnet lade den Sag hvile. Et Blad skrev nemlig, at Hauk Aabel — det er deres største komiske Skuespiller — agtede at spille Snild i Gustav Wieds Satyrspil paa Dansk. Jeg antager, man tilstrækkeligt vil forstaa, hvorledes Snild er, naar man hører, at Stykket er af Gustav Wied. Det norske Blad skrev nu, at en saa fin, nobel og tiltalende Person som Snild kan umulig være Norsk, han maa være Dansk. Man har saaledes lært af det danske Vid. Retorsionen var ganske god, og dermed kunde det ærede Medlem Hr. Drachmann have ladet dette Spørgsmaal være. Men det ærede Medlem tog ogsaa kun dette som Udgangs-

punkt for sit videre Ærinde: i al Almindelighed at erklære, at der var ingen, der havde skadet vort Forhold til Norge, og da det ærede Medlem nu var i Krigsstemning, gjorde han sin Udtalelse rummelig og sagde: tillige vort Forhold til Sverige, som det nævnte Blad. Hertil er der kun at sige, at alle Norges mest fremtrædende Kunstneres og Forfatteres litterære Virksomhed har sat sig i Forbindelse med den danske Offentlighed gennem dette Blad og Sveriges Litteratur og Kunst paa samme Maade. Jeg tror dog, de vedkommende ved bedre Besked om disse Forhold end det ærede Medlem. Men der er jo i alle Lande saadanne Personligheder som det ærede Medlem Hr. Drachmann, som, hørende til samme Type, altid finder en Lejlighed til at finde et eller andet Punkt indenfor deres Lands Grænser, som de kan udlevere, og som modtager en vis Applaus derfor.

Men for at vende tilbage til Hovedsynspunktet for det ærede Medlem, nemlig at den grønlandske Sag virkelig er en stor Folkesag i Norge paa Grund af den tilstedeværende bitre Harme og Uvillie, vil jeg sige, at det er en mægtig Overdrivelse, og vi tjener slet ikke os selv, hvis vi skal etablere noget offentligt Opgør ved at sige noget saadant. Overalt i det norske Samfund kan det ærede Medlem finde Udtryk for en varm Sympati og Samfølelse med de Danske, ogsaa dér, hvor man mener, at der i Grønlandssagen foreligger Ting, der ikke er ordnet fra dansk Side paa en saadan Maade, som man mener er rigtig fra norsk Side. Jeg skal blot gøre opmærksom paa en enkelt Ting. Længe var der Uligevægt i Forholdet mellem dansk Boghandlervirksomhed og norsk, idet Gyldendals Boghandel beherskede den norske Litteratur. Dette Forhold er der bragt Ligevægt i ved Etableringen af et norsk Forlag hernede, Aschehougs Forlag. Dette Forlag ejes af en meget fremragende Boghandler, nemlig Hr. V. Nygaard; denne Boghandler er tillige Politiker og Medlem af det norske Storting og tilhører den Gruppe, som „Tidens Tegn“ støtter. Enhver kan dog forstaa, at denne Mand, som driver en stor Virksomhed hernede i Danmark, umuligt kan nære den samme Opfattelse, som „Tidens Tegn“ har givet Udtryk for (*Indenrigsministeren* [Kragh]: Det kan man ikke vide).